

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3951/2021
23.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиле – противтужене АА из ..., коју заступа пуномоћник Маја Ђинђић, адвокат из ..., против туженог – противтужиоца ББ из ..., општина ..., кога заступа пуномоћник Живко Ракоњац, адвокат из ..., ради испуњења уговора и исплате, вредност предмета спора по тужби 60.000,00 динара, по противтужби 200,00 евра, одлучујући о ревизији тужиле – противтужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1919/19 од 17.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиле – противтужене изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1919/19 од 17.02.2021. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П 1301/17 од 27.03.2019. године, у ставу првом изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиле па је наложено туженом да изврши обавезе из Уговора од 16.08.2011. године, блеже означене у овом ставу. Ставом другим изреке по тужби делимично је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се наложи туженом да изврши обавезе из Уговора од 16.08.2011. године, ближе означене у овом ставу. Ставом другим изреке по противтужби делимично је усвојен противтужбени захтев туженог па је обавезана тужила да на име дуга за изведене грађевинске радове по Уговору од 16.08.2011. године исплати износ од 200 евра са каматом по стопи ЕЦБ почев од 13.03.2013. године па до исплате све у динарској противвредности по курсу на дан исплате. Ставом другим изреке по противтужби одбијен је противтужбени захтев туженог да се обавезе тужила да на име дуга за изведене грађевинске радове исплати износ од 200 евра са домицилном каматом почев од 13.03.2013. године све у динарској противвредности по курсу на дан исплате. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 1919/19 од 17.02.2021. године у ставу првом одбијена је жалба тужиле и потврђена је првостепена пресуда у ставовима другом по тужби и првом изреке по противтужби. У ставу другом одбијена је жалба туженог и

потврђена је првостепена пресуда у ставовима другом изреке по противтужби и преиначена у ставу првом изреке по тужби тако што је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да тужени изврши обавезе из Уговора од 16.08.2011. године ближе означене у овом ставу. У ставу трећем преиначена је одлука о трошковима поступка и обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове поступка. У ставу четвртом одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и прекорачења тужбеног захтева.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20) и нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Према одредби члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ревизија је недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3) осим из члана 404. овог Закона.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП предвиђено је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 468. став 1. ЗПП је прописано да су спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, док је ставом 4. прописано да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП је прописано да против другостепене одлуке у споровима мале вредности није дозвољена ревизија.

Тужба тужиље ради чинидбе поднета је 13.02.2013. године. Вредност предмета спора износи 60.000 динара, што на дан подношења тужбе износи 538 евра. Како вредност предмета спора у овом парничном поступку не прелази износ од 30.000,00 евра, следи да предметни спор има карактер парнице у спору мале вредности.

У овој врсти спора, ревизија није дозвољена, на шта експлицитно упућује претходно цитирана одредба закона.

При том, законом прописана недозвољеност овог ванредног правног лека у овој врсти спора, искључује примену општег правила из члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, према коме је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Како је другостепена одлука донета у парници о спору мале вредности у којој изјављивање овог правног лека није дозвољено, а тужиља се не позива на члан 404. истог закона, нити ревизијским наводима суштински предлажу да се о изјављеној ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, то је ревизијски суд применом члана 413. ЗПП одлучио као у изреци ове одлуке, тако што је одбацио ревизију као недозвољену.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**